

POT TE POKLIČE

Predgovor

Neskončne množice se vsipajo v Kompostelo, na milijone ljudi z vsega sveta, ne samo kristjani, ljudje vseh vrst, ki verjamejo ali ne, ki bi radi samo preizkusili svojo vzdržljivost, ali pa taki, ki izpolnjujejo kakšno obljubo, ki so se v življenju izgubili, pa spet iščejo pot nazaj, ljudje vseh vrst so namenjeni h grobu svetega Jakoba. Zakaj ravno tja, ko pa bi lahko prehodili katero koli drugo pot? Zakaj ravno v Santiago, zakaj ravno na camino, kakor rečejo »poti« po špansko?

Zato ker je po svojem bistvu človek romar, ne turist. In ker romar skupaj s svojo zunanjo potjo opravlja tudi notranjo pot. Zato mu je lasten *cilj* – ve, kam gre, četudi ne ve, kako bo do tja prišel. Saj je pri tem pomembno samo to, da ga ta cilj *pokliče*. Romar odgovarja na klic. Tako, da mu sledi, da ga išče, da hodi do njega, dokler ga ne doseže. Tudi če ne pride do njega. In Santiago je plemenit cilj. Do njega je pot vklesalo neskončno mnogo stopal, neskončno mnogo ljudi je šlo po istih kamnih, z istim obzorjem na očeh, z neskončno mnogo hrepenenji, žrtvami, molitvami na ustnicah. Zato je ta pot sveta. Zato spreminja. Zato gre toliko ljudi po njej še danes.

Zato sem se tudi sam podal nanjo. Ker te pot *pokliče*, na kakršen koli način že. Priznam, na njej sem hotel dobiti odgovore na lastna vprašanja. Bil sem na neki točki življenja, ko se mi je zdelo, da se je moj smisel življenja, delovanja, poklica stisnil pod vprašaj, da je postal tako majhen, da sem ga moral spet najti.

Zanimivo, da sem nazaj prišel brez odgovorov in z novimi, drugačnimi vprašanji. A ravno ta so me spet pognala na pot za seboj in za Gospodom. In sem razumel, da je odgovor na moja vprašanja pravzaprav *pot*. In smisel vsega. Pot pa gre vedno po svoje. Nikoli ni tako, kot si predstavljaš, kot načrtuješ, kot si želiš. Kot to pove Jezus: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi *za menoj*« (Mt 16,24).

Pot je stalno zapuščanje in večna negotovost glede tega, kar te čaka za ovinkom. In prav ta negotovost je tisto, kar naredi največ: naučiš se zaupati. Naučiš se verjeti, da Nekdo pazi nate in da bo vse tako, kot mora biti; tudi če ne bo ravno po tvojih načrtih, tudi če boš moral že jutri sestiti v avtobus in se vrniti domov.

Ti zapisi so moja razmišljanja s te dolge poti in jih želim z vami deliti v Jakobovem letu 2021. Tako je vsako leto, ko god svetega Jakoba Starejšega, 25. julija, pade na nedeljo, in tako je tudi letos. Tudi če se ne boste odpravili na camino, naj vam moja razmišljanja pomagajo, da bi tudi sami stopili na pot, ki jo je pred vami prehodilo že toliko in toliko ljudi, začeniši z apostoli, pot za Gospodom, pot proti sebi. Pojdite z menoj. Ker vas bo ta pot spremenila, kot je spremenila mene.